

[Niels Ravn.]

ordet „vrøvl“, ville jeg have benyttet det i dag igen over for denne argumentation, for jeg betragter den som sådan. Begge disse ordninger for landbruget blev jo gennemført helt uafhængigt af sidste sommers forlig. Jeg troede ærlig talt, at dette også var bekendt i den socialdemokratiske folketingsgruppe, men det er det åbenbart ikke, for vi møder denne påstand gang på gang.

Men i øvrigt: er denne hjemmemarkedsordnings gennemførelse nu virkelig en holdbar begrundelse for det lovforslag, vi her står med? Det kan jeg ikke se. Man siger, at man ikke kan holde styr på ordningen, man kan ikke få afgifterne ind — og dermed sigter man til de afgifter, der skal opkræves i butikshandelen, ude hos købmændene. Man har naturligvis lov til at have denne, jeg havde nær sagt mistanke, men så skal man i hvert fald kunne begrunde den.

Hvis man ser på tallene for omsætningen af æg over detailhandelen i de første uger, da bekendtgørelsen af september 1958 var i kraft — og den er for øvrigt stadig i kraft — vil man se, at intet i disse tal for salg til hjemmemarkedet over butikshandelen — tal, vi har fået fra landbrugsministeriet — tyder på, at ordningen ikke fungerer fuldt ud tilfredsstillende.

Vi har fået nogle tal, der dels angiver hjemmemarkedssalget fra de autoriserede ægeksporthorer, dels salget over butikshandelen. Tallene stammer fra 40.—47. indberetningsuge og viser for ægeksporthorerens vedkommende en stigning fra 420 t i den 40. uge til 631 t i den 47. uge, og butikshandelens tal er 108 t i den 40. uge og 125 t i den 47. uge. Der er en smuk overensstemmelse mellem stigningstakten i disse tal, de stiger til og med den 46. uge og endda jævner og mere pænt for butikshandelens salg end for det salg, der sker fra ægeksporthorerens side, og der er et fald fra den 46. uge til den 47. uge for begge kategorier. Disse tal kan ikke underbygge nogen mistanke om, at der ikke sker en indberetning, som fuldt og helt kan lægges til grund for afgiftens indbetaling.

Alligevel påstår man, at kontrollen ikke er tilstrækkelig effektiv. Hvor er det da, det svage led findes, hvis der er et svagt led i denne kæde? Det er de 4.500 autorisations-

havere, som efter den 1. oktober ønsker at have denne ret til at sælge æg direkte fra producent til forbruger. I disse første uger siger man, er der kun kommet indberetning fra de 3.000, og så slutter man altså, at der må være noget galt, i hvert fald hos en væsentlig part af de 1.500, som man ikke har hørt fra. Hvor kan man nu vide det? Det er ikke sikkert, at disse, selv om de ønsker autorisation, i det pågældende tidsrum har haft nogen omsætning, og jeg ved, at butikshandelen er villig til at underkaste sig yderligere kontrol, dog ikke en kontrol, der går så vidt som til en fuldstændig lageropgørelse for hver uge, men man er villig til at gå så vidt som til, at alle, der har autorisation, skal indberette hver eneste uge, uanset om der kommer til at stå nul på indberetningen eller et andet tal. Men man har ikke fået nogen henvendelse herom. Det er altså små ting, der skal rettes, så vil det kunne fungere fuldstændig tilfredsstillende. De ting, der skal rettes, skal altså rettes hos ægkontrollen. Jeg vil gerne sige til ministeren — det er jo den højtærede handelsminister, vi har her i dag, altså handelens og forbrugernes minister, det er i og for sig meget apropos, at det er denne minister, der i dag skal svare på de spørgsmål, der stilles her — at det må dog være sådan, at når man indfører ordninger af den ene eller anden art, så indføres de ikke under hensyntagen til kontrollen, således at erhvervslivet skal indrette sig efter kontrollen. Det må vel være omvendt, det må vel være kontrollen, der i nogen måde skal indrette sig efter de forhold, der nu engang hersker i erhvervslivet. Jeg kan altså ikke se, at man kan benytte den motivering, at man ikke får afgifterne ind, til at fratage butikshandelen den ret, den indtil nu har haft til at forhandle æg direkte fra producent til forbruger.

Men det er ikke det eneste, der sker. Når forbrugerne ikke længere kan få friske æg hos købmanden, hvad de altså ikke kan, når denne lov bliver gennemført, og de alligevel ønsker at få friske æg, hvad gør de så? Ja, de forbrugere, der bor i store byer, f. eks. i Storkøbenhavn, må give afkald på at få friske æg, da der er for langt ud til producenten, men for en meget stor part af dette lands befolkning, altså forbrugerne, er afstanden til producenten ikke større end